

ալ սեղան նստան։ Անծանօթը իրենց մէջ-
տեղը առած, առաւ հացը, օրհնեց և տուաւ
իր բարեկամներուն, և յանկարծ անոնց աչ-
քերը նոր լոյսով մը բացուեցան։ Ատեն
չունեցան զիսք արգիլելու և ոչ ալ համ-
բոյր մը տալու, վասնզի Յիսուս աներևոյթ
եղած էր։

Կղէտվպաս և միւս ընկերը ալ չկրցան
Եմաուտու կենալ, Երուսաղէմ վերադար-
ձան երբ գիշեր էր արդէն։ Անոնք, ճամ-
բան գրեթէ ամօթահար և շիկնած իրարու
կ'ըսէին։

— Յիրաւի, միթէ չէ՞ն՝ այրեր մեր
սրտերը, երբ Ան կը խօսէր և մեզի կը բա-
ցատրէր մարգարէները։ Ահ, ինչո՞ւ չկըր-
ցանք զԱյն ճանչնալ այն ատեն, երբ մեզի
հետեւեցաւ և մինչև Եմաուտու մեզի ըն-
կերացաւ։

Կղէտվպաս և ընկերը պատմեցին ա-
ռաքեալներուն և հաւատացեալ եղբայրնե-
րուն իրենց հանդիպումը, և թէ Ան ինչ ը-
սած էր ճամբուն երկայնքին և թէ՛ ի՞նչպէս
զիսքը ճանչցած էին միայն այն ատեն՝ երբ
հացը բեկանած և իրենց էր տուած։

Եւ հոն բոլորը միաբերան գոչեցին և
ըսին. — Այո՛, Տէրը յարեաւ և Սիմոն
Պետրոսին ալ երեցաւ։

Ղուկասի կողմէն պատմուած Եմաու-
տուի ճամբորդներուն դրուագը արգարե
գոհար պատմուածք մըն է։ Այս աշխար-
հիս մէջ անցաւոր է ամէն բան, ամէն
բան պիտի անցնի։ Մենք բոլորս յաւիտե-
նական ճամբորդներ ենք մեծ և ընդարձակ
ծովու մը վրայ, լաստափայտին — Ս. Խա-
չին — ապականած, հասնելու համար մեր
փրկութեան նաւահանգիստը, որ է Տէրն
մեր Յիսուս Քրիստոս։

Տէրը ըսաւ իր առաքեալներուն ձեւ
ընդ ձեզ եմ զամենայն աւուրս մինչև ի
կատարած աշխարհիս։ Այդ պատգամը քսան
դարերէ ի վեր կը մնայ իր կողմէն հիմնուած
Ս. Եկեղեցիին մէջ։ Ան ամէն տեղ է, հոս,
Երուսաղէմի մէջ, Եմաուտուի ճամբու եր-
կայնքին, իր հաւատացեալներուն և եր-
կրպաղուներուն մէջ։ Քրիստոս եղաւ մար-
մնացումը իրական և մեծ կեանքի մը։ Ս.
Պողոս առաքեալ իրաւամբ կ'ըսէ ձեռք յա-
րութիւն մեռելոց չիւր . . . ընդունայն են
քարոզութիւնն մեր . . . Այո՛, Քրիստոս
յարեաւ ի մեռելոց, կեանք և անմահու-
թիւն պարգևեց բոլանդակ մարդկութեան
վասնզի՝ Ան «մահուամբ զմահ կոխեաց»։

ՊԱՐԿԵԻ ՎՐԻ. ՎՐԹԱՆԷՍԵԱՆ

ԻՐԱՏ ՊԻՏԱՆԻ

ԻՐԱՏ ՊԻՏԱՆԻ

Մեղաւոր եմ, մեղաւոր, ես ինծ անծամբս վրկայեմ,
Համարիմ թ'այլ մարդ չաւէ, գեմ ես գիտեմ զինչ գործեր եմ։

Իմ չարերն եմ սերմաներ, հաւսայ յաստենիս կու հնծեմ,
Մեռանիմ 'ւ անցնիմ գընամ, զայլն ի գեհնանն վըմարեմ։

Լուսատուն ինծ լոյս երեւտ, որ զվատն ճանաչեմ,
Ես ի յարատն կու հայիմ, 'ւ ի յարենէ զացն եկեր եմ։

Քո ծեռացդ եմ ծեռագործ, ծեռն կու տաս որ վաստակեմ,
Նա կու խըլեմ, զրկեմ, գողանամ, առնում չտամ ու հարկանեմ։

[Ո]յտքս անցեր է առջիւս յերակ, որ հանապաղ ճոխ կու լը]էլեմ,
Այն ճանապարհն որ չէ բարի, յաւժար կ'երթամ զիս ցուցընեմ։

Քո տեսուդ արժան արայ, թէպէտ որ ես արժանի չեմ,
Մի զրեկեալս կոտորեր, ես ի վաղուց ծունկս անել եմ։

Չիմ սիրուն ընկերակիցն զաւրն կենամ ու բամբասեմ,
Ղայ այնաւք յամէն զիմաց, ծեռնկոտոր անյաջող եմ։

Խեւ՝ Յովսէփ Թլղուրանցիս ցանկամ որ զքեզ Տէր տեսանեմ,
Թէ հազար եմ մեղաւոր, դու ողորմած ես կու գիտեմ։

Ձեւ. Թ, 1900

Հրատ. Ն. ԵՊՍ. ԾՈՎԱԿԱՆ